

[Aksel Larsen.]

Det talte ord kommer ud gennem radioen, og hører man det gennem radioen, har man langt større chance for at koncentrere sig om, hvad der bliver sagt, end hvis man skal se på nogle mere eller mindre dårlige billeder enten af taleren eller af en mere eller mindre tom folketingsaal.

Hvis radioen vil overveje dette og eventuelt tage hensyn til det, kunne der allerede nås en del, og naturligvis kan der også her forhandles mellem radioledelsen og folketingset om, hvorledes det bør tilrettelægges, således at det dels bliver så systematisk en information som muligt, dels bliver så god en politisk information som muligt om partiernes standpunkter til de vigtige sager gennem mere eller mindre direkte transmissioner af visse debatter herinde.

Ellen Strange Petersen: Ved første behandling blev der fra alle partiers side talt om hr. Sigsgaards forslag. Jeg tror, alle ordførerne dengang erkendte, at der er et problem med at få kommunikation til vælgerne, at det er vanskeligt for vælgerne at følge med i alt, hvad der foregår herinde. Men jeg tror også, at det var nogenlunde enstemmigt, at hr. Sigsgaards forslag ikke anviste en brugbar vej.

Hr. Sigsgaard kalder det selv et forholdsvis uskyldigt forslag til 30-40 mill. kr. om året, men det er jo ikke bare et spørgsmål om penge. Det er også et spørgsmål, om ideen overhovedet duer til at give den bedre kontakt. Sagen har været drøftet i udvalget for forretningsordenen, der har afgivet en betænkning, som jeg synes viser, at man erkender, at der er et problem; man finder bare ikke, at dette er den rigtige vej. Fler-tallet i udvalget for forretningsordenen indstiller, at hr. Sigsgaards forslag forkastes; men jeg tror alligevel, at alle her i salen vil fortsætte med at overveje, hvad man kan gøre for at gøre forbindelsen bedre.

Ordføreren for forslagsstillerne (Sigsgaard): Det var jo pæne, trøstende ord her til sidst om, at man vil fortsætte med at overveje. Når man har været herinde nogle år, ved man godt, hvad det betyder: det er en pæn måde at udtrykke, at nu er den sag altså afgået ved døden.

Må jeg i anledning af hr. Aksel Larsens

bemærkninger, som kun for en lille dels vedkommende gik på mit forslag — og det er helt i orden, man skal kunne snakke om informationsproblemet i det hele taget; det er kun rimeligt under dette punkt på dagsordenen — for en sikkerheds skyld understrege, at jeg ikke har ment eller sagt, at udgivelse af et folketingsblad vil dække hele det behov, der er for alsidig information, orientering om pligter og rettigheder osv. Det mener jeg ikke. Jeg synes også, der i høj grad er grund til at overveje, som hr. Aksel Larsen var inde på, hvad der ellers kan gøres.

Men når hr. Aksel Larsen i første række hæfter sig ved radioens muligheder for i højere grad og på en bedre måde måske at referere og informere om, hvad der sker her, vil jeg dog lige sige, at i radioen er der en ugeoversigt — det er vist lørdag eftermiddag; jeg kan ikke huske, hvornår det er — som måske er lidt kort, men som altså findes. Det var den, hr. Aksel Larsen ønskede. Der er, så vidt jeg har fulgt det, næsten løbende uddrag af folketingets debatter i radioen, og endelig er der forholdsvis fyldige nyhedsudsendelser på de to programmer og korte på det tredje program; specielt i nyhedsudsendelsen Orienteringsmæssigt gives der indimellem en ganske god dækning. Andre ting kan smutte fuldstændigt, det er rigtigt, og de kan somme tider smutte samtidig på alle programmerne og i fjernsynet.

Jeg mener ikke, at det i første række er radioen, som interessen skal koncentreres om; selvfølgelig kan der laves forbedringer, og selvfølgelig ser jeg gerne, at der laves forbedringer i radioen. Jeg mener, det i høj grad er TV, der svigter, og som jeg sagde i første omgang, ligger ansvaret selvfølgelig i høj grad hos radiatorådet, der har slagtet de planer, der faktisk var om at sende et indenrigspolitisk magasin.

Sådanne ting kunne supplere forslaget om et folketingsblad, men jeg tror ikke, at de alene kan dække behovet. Folketingsbladet ville simpelt hen komme ud til alle. Jeg er godt klar over, at det ikke er alle, der ville læse det; men de erfaringer, man har andre steder, hvor man har forsøgt sig med sådanne ordninger — man har bl. a. gjort det i en så stor kommune som Stockholms kommune — viser, at en meget, meget stor del af de mennesker, der får bladet, læser